

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoKR/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120208317
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:3120208317.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej, v právnej veci navrhovateľa - veriteľa: ECO PLANT SERVICE Ltd. so sídlom Aleksander Stamboliiski 24, 4101 Kuklen, Bulharská republika, IČO: 204 876 128, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Matúš Meheš s.r.o., so sídlom Nevádzova 6C, 821 01 Bratislava, IČO: 36 855 430, o návrhu navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka: ALVEST MONT, s. r. o., so sídlom Skalka nad Váhom II/54, 913 31 Skalka nad Váhom, IČO: 35 870 095, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46/276, 911 01 Trenčín, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 38K/21/2020-267 zo dňa 03. augusta 2021, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 38K/21/2020-267 zo dňa 03. augusta 2021 **p o t v r d z u j e .**

Dlžník má proti navrhovateľovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením zo dňa 03. augusta 2021 súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) prvým výrokom zastavil konkurzné konanie pre nedostatok aktívnej legitimácie navrhovateľa a osvedčenie platobnej schopnosti a druhým výrokom priznal dlžníkovi voči navrhovateľovi - veriteľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 19, § 11 ods. 3, § 12 ods. 2, § 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 7/005 Z. z. zákon o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ - veriteľ sa domáhal, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka z dôvodu, že dlžník je v omeškaní s úhradou zostávajúcej časti faktúry č. 27 zo dňa 17.01.2019 (vystavená titulom Kúpnej zmluvy zo dňa 27.07.2018) vo výške 14.164,- eur (zostatok kúpnej ceny), ako aj s úhradou faktúry č. 29 zo dňa 21.05.2019 (vystavená titulom Zmluvy o poradenstve zo dňa 15.01.2019) vo výške 80.000,- eur (neuhradená odplata za poskytnuté služby).

3. Súd ustálil, že navrhovateľ svoje pohľadávky voči dlžníkovi, označené v návrhu na vyhlásenie konkurzu, doložil predložením listiny podľa § 12 ods. 2 písm. c) ZKR, teda potvrdením audítora, že navrhovateľ pohľadávku voči dlžníkovi (označenú v návrhu na vyhlásenie konkurzu) účtuje v účtovníctve v súlade s účtovnými predpismi. Citoval uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo 1138/2005, aj sp. zn. 29Cdo 5044/2007 a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoKR/106/2015 z 08.12.2015.

V danom prípade má mať navrhovateľ voči dlžníkovi 2 pohľadávky, a to pohľadávku č. 1 vyfakturovanú faktúrou č. 27 titulom Kúpnej zmluvy zo dňa 27.07.2018 za dodané zariadenia, z ktorej vyfakturovanej

sumy dlžník neuhradil časť sumy vo výške 14.164,- eur a pohľadávku č. 2 vyfakturovanú faktúrou č. 29 titulom Zmluvy o poradenstve z 15.01.2019 za poskytnuté služby. Po posúdení predložených dokladov dospel súd k záveru, že dlžník relevantne spochybnil ich oprávnenosť, resp. osvedčil ich spornosť, a to nielen predložením potvrdenia z Okresného súdu Bratislava I o tom, že na uvedenom súde sa vedie na základe podanej žaloby dlžníkom sporové konanie o určenie neexistencie pohľadávok navrhovateľa voči dlžníkovi vyplývajúcich z faktúr č. 27 a č. 29 (aj pohľadávok MAGENTA uvedených v návrhu), titulom ktorých navrhovateľ podal návrh na vyhlásenie konkurzu, ale aj tým, že z písomností tvoriacich obsah spisu a vykonaných výsluchov vyplynulo, že vzťahy medzi týmito subjektmi sú komplikované, títo majú medzi sebou pouzatvárané viaceré zmluvy - písomné i ústne, pričom v danom konkurznom konaní nebola existencia pohľadávok navrhovateľa voči dlžníkovi osvedčená do takej miery, že o nich nemožno mať akúkoľvek právnu pochybnosť.

Čo sa týka pohľadávky č. 1 (faktúra č. 27), ktorá mala byť vystavená titulom Kúpnej zmluvy z 27.07.2018 za dodané technológie, súd konštatoval, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané/osvedčené, že nárok na zaplatenie kúpnej ceny za dodané zariadenia podľa čl. 4 bod. 2/ kúpnej zmluvy vznikol, teda že by tieto boli dlžníkovi dodané a kedy sa tak malo stať. Súdu sa javí, že faktúra č. 27 bola len tzv. na oko vystavená titulom kúpnej zmluvy, keďže podľa výpovede dlžníka, bola cena dohodnutá za poskytnutie úplne iného predmetu plnenia. Každopádne, pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že táto bola vystavená titulom kúpnej zmluvy, bolo na ňom, aby bez akejkoľvek právnej pochybnosti osvedčil, že nárok na kúpnu cenu v súlade s kúpnu zmluvou mu vznikol. Takisto pohľadávka č. 2 vyfakturovaná faktúrou č. 29 na sumu 80.000,- eur nebola navrhovateľom osvedčená do takej miery, že by o nej nebolo možné mať akúkoľvek právnu pochybnosť.

Dlžník relevantne spochybnil jej oprávnenosť s poukazom na to, že služby, za ktoré bola suma vyfakturovaná, neboli vykonané a nárok na túto odmenu navrhovateľovi v zmysle zmluvy o poradenstve nevznikol. V zmysle čl. 4 zmluvy o poradenstve je odmena za vykonanú aktivitu vo výške 80.000,- eur splatná do 15 dní po podpise bilaterálneho protokolu medzi stranami, pričom dlžník opakovane uvádzal, že podpis na uvedenom protokole, ani zmluve o poradenstve, nie je jeho ako jedinej osoby oprávnenej v tom čase konať v mene dlžníka, pričom nemá vedomosť, kto uvedené písomnosti podpísal.

Súd v tomto smere poukázal, že vykonal porovnanie podpisu D.. X. na Zmluve o poradenstve a Protokole s podpisom D.. X. na jeho písomnej výpovedi doručenej súdu dňa 30.06.2021, pričom voľným okom laika je možné dospieť k názoru, že tieto podpisy sa nezhodujú. Z uvedeného sa tak javí, že zmluva o poradenstve predložená v písomnej forme súdu (prítom táto môže a mohla byť medzi stranami uzavretá aj ústne), ako aj protokol, neboli podpísané dlžníkom - osobou oprávnenou konať v mene dlžníka, v dôsledku čoho je dôvodné pochybovať o vzniku nároku navrhovateľa na zaplatenie sumy 80.000,- eur titulom predloženej zmluvy o poradenstve. Takisto samotný dlžník tvrdil, že činnosti v zmysle zmluvy neboli navrhovateľom uskutočnené, nárok na odmenu mu nevznikol a táto pohľadávka je bez právneho dôvodu, pričom v konaní nebolo bez akejkoľvek pochybnosti preukázané, že nárok na odmenu vo výške 80.000,- eur vznikol. Uvedenú spornosť pohľadávok je možné odstrániť len rozsiahlym dokazovaním na preukázanie vzniku a existencie pohľadávok navrhovateľa voči dlžníkovi (či už znaleckým dokazovaním, príp. výsluchmi svedkov o realizácii a vykonaní služieb, príp. dodania tovaru, resp. ustálenia právnej skutočnosti, resp. právneho titulu, na základe ktorého bola vystavená faktúra č. 27 a pod.), pričom vykonávaním takto podrobného dokazovania, by konkurzný súd nahrádzal riadne sporové konanie.

Súd zdôraznil, že nie je povinnosťou konkurzného súdu vykonávať dokazovanie o tom, či pohľadávka veriteľa (navrhovateľa konkurzu) skutočne existuje. Poukázal na to, že existencia navrhovateľovej pohľadávky voči dlžníkovi musí byť v návrhu osvedčená do takej miery, že o nej nemožno mať akúkoľvek právnu pochybnosť, čo v danom konaní navrhovateľ nesplnil, keďže aj po vykonanom dokazovaní zostal sporný vznik a existencia pohľadávok označených v návrhu.

Čo sa týka pohľadávok druhého veriteľa MAGENTA označených v návrhu, vyplývajúcich z predložených faktúr, ani na tieto konkurzný súd nemôže prihliadať z dôvodu ich spornosti. Súd poukázal na to, že faktúra nie je právnym titulom, na základe ktorého by vznikali záväzkové vzťahy.

Medzi stranami síce nebolo sporné, že dlžník so spoločnosťou MAGENTA má uzavretú rámcovú zmluvu, pričom žiadna zo strán nepreukázala, čo bolo/je obsahom tejto zmluvy, za poskytnutie akého plnenia/služieb vzniká druhému účastníkovi nárok na zaplatenie ceny/odmeny/provizie a pod. Súd konštatoval, že rámcová zmluva nezakladá záväzkový vzťah, pohľadávky a záväzky zmluvných strán z nej nevznikajú.

Dlžník v konaní vypovedal, že o pohľadávkach veriteľa MAGENTA (označených v návrhu) nemá vedomosť, tieto sú fiktívne, neoprávnené a nemajú reálny podklad. Navrhovateľ v konaní tieto neosvedčil do takej miery, aby o týchto nebolo možné pochybovať, netvrdil žiadne konkrétne skutočnosti, čo malo

byť obsahom zmluvy, titulom ktorej boli faktúry vystavené, aké služby a kedy boli dlžníkovi dodané a pod. Preto súd vzhľadom na spornosť pohľadávok aj tohto veriteľa, nemôže na ne prihladať.

V závere svojho rozhodnutia konajúci súd uviedol, že vzhľadom k tomu, že navrhovateľ existenciu svojich pohľadávok voči dlžníkovi neosvedčil do takej miery, že by o nej nebolo možné mať akúkoľvek dôvodnú právnu pochybnosť, ako aj vzhľadom k tomu, že dlžník relevantne spochybnil oprávnenosť pohľadávok nielen navrhovateľa, ale aj druhého v návrhu označeného veriteľa MAGENTA (keďže po vykonanom dokazovaní jednoznačne bez akejkoľvek pochybnosti nevyplýva, že by mal aspoň dva peňažné záväzky voči viac ako jednému veriteľovi, s plnením ktorých by bol v omeškaní viac ako 30 dní), súd začaté konkurzné konanie zastavil, keďže konkurzný súd v štádiu po začatí konkurzného konania (ako je tomu aj v prejednávanej veci) pri nedostatku podmienok na vyhlásenie konkurzu už nerozhoduje výrokom "návrh na vyhlásenie konkurzu zamietam", ale v zmysle § 19 ods. 2 ZKR sa táto konštatácia súdu prejaví enunciátom "konkurzné konanie zastavuje" (uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoKR/35/2019-184 zo dňa 27.05.2019).

Súd v konaní nevykonával dokazovanie listinami na č. l. 193 a 194, nakoľko tieto neboli predložené v slovenskom jazyku, a teda nie je zrejмый ich obsah a ani faktúrami č. ZO1-2019 a č. ZO5-2018 predložených dlžníkom na pojednávaní dňa 27.07.2021, nakoľko tieto nesúvisia s prejednanou vecou. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 CSP tak, že dlžníkovi priznal ich náhradu v plnom rozsahu, keďže tento mal vo veci plný úspech.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ - veriteľ, ktorý uviedol, že má za to, že uznesenie je zjavné a preukázateľne nesprávne a arbitrárne. Navrhovateľ odvolanie opiera najmä o nasledovné odvolacie dôvody:

- súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;
- súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;
- rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Zdôraznil, že všetky skutočnosti, o ktoré opieral podaný návrh, boli riadne preukázané a okrem iného aj potvrdené samotnými skutkovými tvrdeniami a dôkazmi predloženými zo strany dlžníka. Z uvedeného dôvodu mu preto nie je zrejмый, na základe akých skutočností bol súd prvej inštancie motivovaný k tomu, aby konkurzné konanie zastavil.

S ohľadom na priebeh konania na súde prvej inštancie, ako aj s ohľadom na uznesenie a jeho odôvodnenie, má navrhovateľ nepochybne a preukázateľne za to, že súd prvej inštancie sa s navrhovateľovými skutkovými tvrdeniami a predloženými dôkazmi nedostatočne/nesprávne vysporiadal, resp. vôbec nevysporiadal.

Navrhovateľ považuje procesný postup súdu prvej inštancie v danej právnej veci v celom rozsahu za nesprávny.

Navrhovateľ poukazuje na to, že na pojednávaní uskutočnenom dňa 28.05.2021 namietal, že Vyjadrenie dlžníka zo dňa 21.03.2021 a rovnako aj Vyjadrenie dlžníka zo dňa 11.05.2021 (ďalej aj ako „vyjadrenia“) boli podpísané (elektronickým podpisom, resp. zaručenou konverziou) neoprávnenou osobou. Uvedenú skutočnosť navrhovateľ preukázal súdu výpisom časových pečiatok (podpisov), ktoré boli pripojené na predmetných vyjadreniach. Nakoľko sa v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov jedná o odstrániteľnú vadu, tak súd umožnil dlžníkovi, aby do ďalšieho pojednávania odstránil túto vadu. Dlžník však uvedenú vadu/ procesné pochybenie neodstránil a na pojednávaní konanom dňa 15.06.2021 opätovne predložil súdu plnomocenstvo, v zmysle ktorého splnomocnencovi nevznikalo oprávnenie na podpísanie predmetných vyjadrení.

S ohľadom na neodstránenie procesného pochybenia zo strany dlžníka, súd nebol oprávnený a nemal žiadnym spôsobom prihladať na podanie Vyjadrenie dlžníka zo dňa 21.03.2021 a Vyjadrenie dlžníka zo dňa 12.04.2021, nakoľko tieto vyjadrenia/podania boli podpísané neoprávnenou osobou. Napriek uvedenému súd opätovne umožnil dlžníkovi po tretíkrát odstrániť procesné pochybenia dlžníka a vykonával nadprácu pri zisťovaní vôle dlžníka pri udeľovaní plnomocenstva spoločnosti Business Legal s.r.o., Tallerova 4, 811 02 Bratislava, IČO: 47 352 566, a to aj napriek tomu, že súdu takúto nadpráca nepriznáva žiadna právna norma.

Odhliadnuc od skutočnosti, že vyjadrenia dlžníka neboli podpísané oprávnenou osobou, resp. osobou na to splnomocnenou, navrhovateľ uvádza, že mu nie je rovnako známy procesný postup súdu, resp. jeho vnútorná motivácia pri vytýčení sudcovskej koncentrácie konania a jej následnom nerešpektovaní zo strany samotného súdu. Súd prostredníctvom uznesenia č. k. 38K/21/2020-87 v spojení s výzvou zo dňa 20.01.2021 dlžníkovi vytýčil sudcovskú koncentráciu konania v zmysle § 153 CSP, na základe

čoho v zmysle článku 10 ods. 3 CSP a príslušných ustanovení ZKR stanovil dlžníkovi procesnú lehotu na uplatnenie jeho procesnej obrany v konkurznom konaní.

Napriek uvedenej skutočnosti, súd v rozpore s vytýčenou sudcovskou koncentráciou konania, umožňoval dlžníkovi, po uplynutí súdom a zákonom stanovenej lehoty, neustále zahlcovať súd a predkladať dôkazy, ktoré žiadnym spôsobom nesúviseli s predmetom konania. Navrhovateľ zastáva názor, že uvedeným konaním súd priamo znevýhodňoval navrhovateľa, a to tak, že v rozpore s článkom 6 ods. 1 CSP umožňoval dlžníkovi uplatňovať prostriedky procesnej obrany aj po vytýčení sudcovskej koncentrácie konania, ktoré boli navyše podané neoprávnenou osobou.

Navrhovateľ zdôrazňuje, že súd konal v zjavnom rozpore s právnou normou podľa § 206 CSP, keď posudzoval zhodu/totožnosť podpisov konateľa dlžníka na Zmluve o spolupráci zo dňa 15.01.2019 a na svedeckej výpovedi dlžníka (ktorá bola podpísaná neoprávnenou osobou), a to aj napriek tomu, že súd nedisponuje odbornými znalosťami, na základe ktorých by mohol náležite vykonať takéto porovnanie podpisov. Z uvedeného dôvodu nie je teda možné, aby dôkaz vykonaný v rozpore s § 206 CSP slúžil ako jeden z hlavných podkladov na rozhodnutie v danej veci.

Na základe týchto skutočností je preukázané, že súd konal nad rámec svojich zákonných kompetencií a v rozpore s ustanoveniami CSP. Na základe nesprávneho procesného postupu súdu došlo k porušeniu navrhovateľovho práva na spravodlivý proces.

Navrhovateľ zastáva právny názor, že súd okrem nesprávneho procesného postupu dospel na základe vykonaných dôkazov aj k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to najmä tým, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal a/alebo nevzal do úvahy dôkazy a samotné skutkové zistenia z nich vyplynuté, ktoré boli navrhovateľom predložené v predmetnom konaní. Zároveň sa súd žiadnym spôsobom nevysporiadal ani so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z uskutočnených pojednávaní v danej veci.

Súd mal na základe vykonaných dôkazov za nesprávne preukázanú spornosť pohľadávok označených v návrhu. Navrhovateľ považuje za právne neudržateľné, aby mal súd spornosť pohľadávok preukázanú výlučne „komplikovanými vzťahmi medzi účastníkmi konania“ a žalobami podanými na Okresný súd Bratislava I.

V prípade, ak by súd bral do úvahy vykonané dôkazy a hodnotil by každý dôkaz jednotlivo vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi, tak by dospel k správnym skutkovým zisteniam a nezaložil by vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

S ohľadom na uznanie záväzku dlžníka, bola v tomto konaní stanovená v zmysle § 192 CSP domnienka, ktorá nebola žiadnym relevantným spôsobom zo strany dlžníka vyvrátená. Uznanie navrhovateľových pohľadávok bolo potvrdené na pojednávaní konanom dňa 27.07.2021.

V súvislosti s vyššie uvedenou skutočnosťou navrhovateľ poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorá nebola do dnešného dňa prekonaná, a to konkrétne na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 10. januára 2008, sp. zn. 32 Cdo 4465/2007:

V prípade, ak by súd v danom konaní aplikoval znalosť ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, tak by si bol vedomý, že na základe uznania pohľadávok dlžníkom, navrhovateľ osvedčil existenciu pohľadávok takým spôsobom, že o nej nie je možné mať akúkoľvek právnu pochybnosť.

Navrhovateľ zastáva právny názor, že súd nesprávne vyhodnotil skutočnosti, ktoré vyšli najavo v rámci písomnej výpovede dlžníka, ako aj v rámci výsluchu dlžníka na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 27.07.2018. Na základe uvedeného súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

V prípade, ak by súd reflektoval na tvrdenia dlžníka prezentované v jeho písomnej a ústnej výpovedi, nemohol by vysloviť záver o tom, že pohľadávky navrhovateľa a v návrhu označeného druhého veriteľa sú sporné a nemožno na tieto pohľadávky prihliadať.

Navrhovateľ poukazuje na to, že nespornou skutočnosťou je to, že navrhovateľ spoločne s druhým v návrhu označeným veriteľom spolupracoval s dlžníkom na projekte ČOV Vršac JKP DRUGI OKTOBAR, a teda na základe predmetného projektu druhý veriteľ zabezpečoval pre dlžníka činnosti týkajúce sa realizácie projektu ČOV Vršac JKP DRUGI OKTOBAR, a to napr. aj podľa rámcovej zmluvy uzatvorenej medzi dlžníkom a druhým veriteľom.

Činnosti, ktoré vykonával druhý veriteľ (spoločnosť MAGENTA o. o. d.) v prospech dlžníka, boli samotným dlžníkom jasne špecifikované v jeho písomnej výpovedi, tzn., že pod činnosti možno zaradiť najmä, nie však výlučne, zastupovanie dlžníka pri realizácii projektu ČOV Vršac JKP DRUGI OKTOBAR (ďalej aj ako „realizované činnosti“).

Zároveň navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že na pojednávaní konanom dňa 27.07.2021 na Okresnom súde Trenčín samotný dlžník potvrdil, že spoločnosť MAGENTA o. o. d. spolu so spoločnosťou ECO PLANT SERVICE Ltd. (pred zmenou mena spoločnosť ALVEST BG EOOD) vykonávali pre dlžníka činnosti v zmysle uzatvorenej Zmluvy o poradenstve zo dňa 15.01.2019 a v zmysle rámcovej zmluvy (uzatvorenej medzi dlžníkom a druhým veriteľom - uzavretie tejto zmluvy potvrdil dlžník).

Podľa odvolateľa je nespornou skutočnosťou to, že dlžník potvrdil dodanie služieb zo strany druhého veriteľa (MAGENTA o. o. d.), ako aj zo strany navrhovateľa. Zároveň navrhovateľ poukazuje na to, že služby, ktoré boli vykonané druhým veriteľom, boli dlžníkovi dodané takmer rok pred údajným šetrením, ktoré bolo vykonané externým pracovníkom dlžníka.

Súd založil gro svojej argumentácie na tom, že dlžník osvedčil spornosť pohľadávok navrhovateľa a v návrhu označeného druhého veriteľa tým spôsobom, že podal na Okresný súd Bratislava I žaloby pod sp. zn. 36Cb/62/2021 a sp. zn. 36Cb/63/2021.

V zásade, ak by súd rešpektoval základný pilier sporového konania iura novit curia, tak by nemal inú možnosť, než vyhodnotiť podanie žalôb o určenie neexistencie záväzku, ako zjavne účelové, zavádzajúce a subjektívne tvrdenia dlžníka, ktoré žiadnym relevantným spôsobom nepreukazujú spornosť označených pohľadávok.

Súd na základe nesprávneho vyhodnotenia podaných žalôb judikoval tézu, že v prípade podania žaloby/ žalôb na súd, ktorý nedisponuje právomocou, aby mohol konať a meritórne rozhodnúť, je hodnoverne preukázaná spornosť navrhovateľom označených pohľadávok.

Nesprávne právne posúdenie veci súdom navrhovateľ pozoruje najmä v tom, že súd v danom konaní nesprávne aplikoval § 19 ods. 1 písm. c) ZKR, v dôsledku čoho danú právnu vec nesprávne právne posúdil a založil takú právnu vadu konania, ktorú už nie je možné odstrániť.

Dlžník bol uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.01.2021, č. k. 38K/21/2020-87, vyzvaný, aby osvedčil svoju platobnú schopnosť, a to v zmysle podmienok stanovených v uznesení zo dňa 20.01.2021, č. k. 38K/21/2020-87.

Navrhovateľ zdôrazňuje, že povinnosť stanovenú v zmysle § 19 ods. 1 písm. a) bod 1a. ZKR v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.01.2021, č. k. 38K/21/2020-87, si dlžník nesplnil, nakoľko dlžník nepredložil súdu príslušné zoznamy a informácie v zmysle vyššie uvedených bodov a) až g).

Navrhovateľ uvádza, že rozsiahly výklad k uplatneniu nevyrátiteľnej právnej domnienky neosvedčenia platobnej schopnosti dlžníkom v stanovenej lehote, poskytol aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. III. ÚS 402/2015-13 zo dňa 18.08.2015.

V neposlednom rade navrhovateľ zdôrazňuje, že dlžník si svoju povinnosť, ktorá mu bola uložená súdom a § 19 ods. 1 písm. a) bod 1, 1.a ZKR, nesplnil ani do skončenia dokazovania v predmetnom konkurznom konaní.

Navrhovateľ má za to, že okrem nedostatkov uznesenia uvedených v predchádzajúcich bodoch, odôvodnenie uznesenia nespĺňa nielen kvalitatívne požiadavky, ktoré CSP a ustálená judikatúra kladú na každé jedno odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ale odôvodnenie nespĺňa ani len elementárne zákonné požiadavky vymedzené v § 220 ods. 2 CSP.

Súd sa v podstate v odôvodnení uznesenia iba stroho obmedzil na zrekapitulovanie argumentácie dlžníka, na ktorej evidentne založil aj svoje nesprávne právne posúdenie veci, pričom vôbec nereflektoval na tvrdenia prednesené navrhovateľom. Takéto odôvodnenie uznesenia je absolútne nedostatočné, nakoľko sa súd nevysporiadal so všetkými dôležitými skutkovými tvrdeniami navrhovateľa, ktoré boli založené, ako aj prednesené v predmetnom konaní.

Súd okrem iného v odôvodnení vyslovene opomína skutočnosti, ktoré vyplynuli z posledného pojednávania uskutočneného v tomto konaní. V nadväznosti na uvedené súd v odôvodnení vôbec neuvádza to, akým spôsobom sa vysporiadal so skutočnosťami uvedenými dlžníkom (potvrdenia vykonania a dodania služieb zo strany navrhovateľa a v návrhu druhého označeného veriteľa).

Odôvodnenie vôbec neobsahuje ani len tvrdenia navrhovateľa týkajúce sa uznania pohľadávok zo strany dlžníka, ako ani to, ako sa súd s predmetnými uznaniami vysporiadal a ani to, ako sa súd vysporiadal s namietanými procesnými vadami (podpisovanie podaní neoprávnenými osobami a pod.).

Vzhľadom na ustálenú judikatúru a CSP, ak ktorékoľvek súdne rozhodnutie neobsahuje dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, a teda také, ktoré najmä dostatočne a spoľahlivo vysvetľuje, ktoré podstatné skutkové tvrdenia účastníci v konaní prezentovali, ktoré z týchto skutkových tvrdení považoval súd v konaní za preukázané a ktoré nie a zároveň ktoré dôkazy sporové strany navrhovali v konaní vykonať a následne, ktoré z nich súd v konaní vykonal a ktoré vykonať odmietol a prečo, tak takéto súdne rozhodnutie možno bez ďalšieho označiť za arbitrárne a v konečnom dôsledku za nepreskúmateľné.

Na základe vyššie uvedených skutočností je nepochybné, že aj uznesenie vykazuje závažné znaky arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti a aj preto je dôvodné uznesenie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v celom rozsahu zrušiť.

Záverom navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP vydal uznesenie, ktorým zmení uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 38K/21/2020-267 zo dňa 03.08.2021 tak, že vyhlási konkurz na majetok dlžníka ALVEST MONT, s.r.o., so sídlom Skalka nad Váhom II/54, 913 31 Skalka nad Váhom, IČO: 35 870 095 a zároveň prizná navrhovateľovi voči dlžníkovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100

%, alebo podľa § 389 ods. 1 CSP vydal uznesenie, ktorým zruší uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 38K/21/2020-267 zo dňa 03.08.2021 a vec vráti Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolaniu navrhovateľa - veriteľa sa vyjadril dlžník, ktorý uviedol, že považuje procesný postup súdu v celom rozsahu za správny. Považoval za potrebné poznamenať, že vyjadrenie dlžníka zo dňa 21. marca 2021, ako aj vyjadrenie zo dňa 11. mája 2021, ak by trpeli určitou navrhovateľom namietanou vadou, išlo o odstrániteľnú vadu, ktorá sa následne v súdnom konaní riadne odstráni.

K namietanému nedodržaniu sudcovskej koncentrácie konania uviedol, že v zmysle ust. § 153 CSP v nadväznosti na čl. 10 ods. 3 CSP a príslušných ustanovení ZKR je potrebné konštatovať, že koncentrácia nie je bezbrehá. Zhrnul, že všetky vyjadrenia, ako aj listinné dôkazy, ktoré dlžník produkoval v súdnom konaní, sa týkali prejednávanej veci a úzko súviseli s predmetom konania.

Nesúhlasil s vyjadrením navrhovateľa týkajúceho sa nesprávneho procesného postupu súdu, nerešpektovaní § 206 CSP. Tvrdil, že súd odborne neposudzoval zhodu/totožnosť podpisov konateľa dlžníka na Zmluve o spolupráci zo dňa 15.01.2019 a na svedeckej výpovedi dlžníka, ale iba vykonal porovnanie podpisu D.. X. na Zmluve o poradenstve a Protokole s podpisom D.. X. na jeho písomnej výpovedi doručenej súdu dňa 30.06.2021. Súd sa v tomto prípade správne obmedzil iba na zisťovanie spornosti podpisov a nie skutočnosti, či podpisy skutočne patria, resp. nepatria D.. X..

Nesúhlasil s tvrdeniami navrhovateľa, že by mal mať súd spornosť pohľadávok za preukázanú výlučne komplikovanými vzťahmi medzi účastníkmi konania a žalobami podanými na Okresný súd Bratislava I. V otázke aktívnej legitímácie navrhovateľa ako konkurzného veriteľa, ktorá je nesporne predpokladom prejednávania úpadku dlžníka, spočíva bremeno tvrdenia, ale aj dôkazné bremeno, výhradne na navrhovateľovi.

Nesúhlasil ani s tvrdeniami navrhovateľa, že súd založil gro svojej argumentácie primárne na tom, že dlžník osvedčil spornosť pohľadávok navrhovateľa a v návrhu označeného druhého veriteľa tým spôsobom, že podal na Okresný súd Bratislava I žaloby o určenie neexistencie záväzku. V konaní bolo nesporné, že navrhovateľ žalobu o plnenie voči dlžníkovi nepodal. Z pohľadu dlžníka namiesto podania žaloby na plnenie navrhovateľ zneužil inštitút veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu, pričom s ohľadom na absenciu predchádzajúcej žaloby na plnenie, ide zjavne o zneužitie práva.

Navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že dlžník si nemal splniť svoju povinnosť v zákonom stanovenej lehote podľa § 19 ods. 1 písm. c) ZKR. Z obsahu odvolania nie je zrejmé, v čom vidí navrhovateľ nesplnenie si povinnosti dlžníka.

K namietanej nepreskúmateľnosti odôvodnenia poukázal na rozhodnutia IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 241/07.

Záverom navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

6. K vyjadreniu dlžníka sa vyjadril navrhovateľ, ktorý uviedol, že navrhovateľ zotrváva na všetkých svojich tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní, ako aj ostatných podaniach a ústnych prednesoch uskutočnených na nariadených súdnych pojednávaniach. Tvrdenia dlžníka uvedené vo vyjadrení považuje za vnútorne rozporné a účelové. V prvom rade navrhovateľ považuje za zarážajúce tvrdenie dlžníka, že priamym účelom podaných žalôb (bližšie špecifikované v podanom odvolaní) bolo, aby súd o nich konal a rozhodol.

V prípade, ak by dlžníkovým úmyslom bolo, aby sa o podaných žalobách konalo, tak by dlžník nepodal predmetné žaloby na súd, ktorý nedisponoval právomocou na meritórne rozhodnutie (namietané navrhovateľom na pojednávaní konanom dňa 15.06.2021) a prinajmenšom by za podané žaloby aspoň uhradil súdny poplatok.

Navrhovateľ zároveň zdôraznil, že z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku za podané žaloby boli predmetné súdne konania ex lege zastavené, a preto sa na podané žaloby hľadí ako keby neboli nikdy podané.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti naďalej zastáva názor, že hlavným účelom podania žalôb dlžníkom bolo odvrátenie pozornosti od podstaty veci, t. j. od toho, že dlžník je platobne neschopný. Navrhovateľ považuje tvrdenia dlžníka ohľadom neuznania pohľadávok za vnútorne rozporné a v konečnom dôsledku aj v hrubom rozpore s doterajšími vyjadreniami dlžníka.

Z uvedeného dôvodu navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že konateľ dlžníka na nariadenom pojednávaní v rámci jeho ústnej výpovede (uskutočnenej na pojednávaní dňa 27.07.2021), ako aj v rámci jeho písomnej výpovede zo dňa 20.06.2021, jednoznačne potvrdil, že uhradil všetky faktúry súvisiace s projektom ČOV Vršac, ktoré boli vystavené navrhovateľom a v návrhu označeným druhým veriteľom.

V zmysle vyššie uvedených tvrdení je nesporné, že dlžník podľa príslušných právnych predpisov uznal označené pohľadávky a stanovil právnu domnienku, v dôsledku ktorej navrhovateľ nebol povinný v tomto konkrétnom prípade preukazovať vznik a predpoklady označených nárokov/pohľadávok (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 10. januára 2008, sp. zn. 32Cdo/4465/2007 - pripojený k podanému odvolaniu). Dôkazné bremeno vyvrátenia stanovenej právnej domnienky bolo práve na dlžníkovi, a preto bol práve dlžník povinný preukázať (objektívnym dôkazmi), že záväzok v dobe uznania netrval alebo po tomto uznaní zanikol. Dlžník však počas celého konkurzného konania uvedené nepreukázal.

S ohľadom na nevyvrátenie stanovenej právnej domnienky dlžníkom (uznania dlhu čo do dôvodu a výšky) je nutné konštatovať, že dlžník neunesol dôkazne bremeno ohľadom ním uvádzaných tvrdení, a preto je nevyhnutné považovať tieto tvrdenia za bezpredmetné.

Povinnosť stanovenú v zmysle § 19 ods. 1 písm. a) bod 1a. ZKR v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.01.2021, č. k. 38K/21/2020- 87, si dlžník nesplnil, nakoľko dlžník nepredložil súdu príslušné zoznamy a informácie.

Nesplnenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a) bod 1a. ZKR mal za preukázané aj súd, a to v rámci svojho predbežného právneho posúdenia na pojednávaní konanom dňa 27.07.2021. Ďalej neuviedol žiadne nové skutočnosti rozhodné pre právne posúdenie veci.

7. K vyjadreniu navrhovateľa sa vyjadril dlžník, ktorý uviedol, že zotráva na všetkých svojich tvrdeniach dosiaľ uvedených a tvrdenia navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, ako aj vyjadrení, považuje za vnútorne rozporné a účelové.

Nesúhlasil s tvrdením, že hlavným účelom podania žalôb dlžníkom bolo odvrátenie pozornosti od podstaty veci, t. j. od toho, že dlžník je platobne neschopný. Dlžník na dôvažok dodáva, že nie je platobne neschopný.

Ďalšie nové skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci neboli uvedené.

8. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34CSP), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého uznesenia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že predmetné uznesenie je potrebné potvrdiť vo výroku ako vecne správne.

9. Odvolací súd sa v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP v zásade stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti.

10. Podľa § 11 ods. 3 ZKR, veriteľ je oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak môže odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť svojho dlžníka. Platobnú neschopnosť dlžníka možno odôvodnene predpokladať vtedy, ak je dlžník viac ako 30 dní v omeškaní s plnením aspoň dvoch peňažných záväzkov viac ako jednému veriteľovi a bol jedným z týchto veriteľov písomne vyzvaný na zaplatenie.

11. Podľa § 12 ods. 2 ZKR, ak návrh na vyhlásenie konkurzu podáva veriteľ, v návrhu je povinný uviesť skutočnosti, z ktorých možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka, ako aj označiť svoju pohľadávku 30 dní po lehote splatnosti a označiť ďalšieho veriteľa s pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti. K návrhu je veriteľ povinný pripojiť listiny, ktoré dokladajú jeho pohľadávku označenú v návrhu. Navrhovateľ pohľadávku doloží

a) písomným uznaním dlžníka s úradne overeným podpisom dlžníka,

b) vykonateľným rozhodnutím alebo iným podkladom, na základe ktorého možno nariadiť výkon rozhodnutia alebo vykonať exekúciu,

c) potvrdením audítora, správcu alebo súdneho znalca, že navrhovateľ pohľadávku účtuje v účtovníctve v súlade s účtovnými predpismi, a v prípade, že ide o pohľadávku nadobudnutú prevodom alebo prechodom, aj potvrdením audítora, správcu alebo súdneho znalca, že pohľadávka účtovaná v účtovníctve navrhovateľa má doložený dôvod vzniku, ak podáva návrh voči právnickej osobe,

d) potvrdením Ministerstva financií Slovenskej republiky o existencii pohľadávky štátu z príspevku poskytnutého dlžníkovi z prostriedkov Európskej únie, schváleného a účtovaného certifikačným orgánom, alebo

e) písomným vyhlásením s úradne osvedčenými podpismi najmenej piatich zamestnancov alebo bývalých zamestnancov dlžníka, ktorí nie sú jeho spriaznenými osobami, o nespĺnení ich pohľadávky na mzde, odstupnom alebo odchodnom 30 dní po lehote splatnosti; navrhovateľom v tomto prípade môže

byť len zamestnanec alebo bývalý zamestnanec dlžníka, ktorý nie je osobou spriaznenou s dlžníkom, a ktorý je zastúpený odborovou organizáciou, aj keď nie je jej členom.

12. Podľa § 19 ods. 1 ZKR, ak sa konkurzné konanie začalo na návrh veriteľa,

a) súd do 5 dní od začatia konkurzného konania

1. odošle dlžníkovi do vlastných rúk rovnopis návrhu spolu s uznesením, ktoré obsahuje najmä

1a. výzvu, aby sa do 20 dní od jeho doručenia vyjadril k návrhu a osvedčil svoju platobnú schopnosť; najmä aby predložil

1aa. zoznam všetkých svojich peňažných záväzkov, s ktorých plnením bol v deň začatia konkurzného konania 30 dní v omeškani,

1ab. zoznam všetkých svojich bankových účtov s prehľadom zostatkov v deň začatia konkurzného konania,

1ac. informáciu o stave hotovosti v deň začatia konkurzného konania a v deň predloženia tejto informácie súdu,

1ad. zoznam pohľadávok, pri ktorých možno s odbornou starostlivosťou predpokladať, že budú uhradené najneskôr do 30 dní od začatia konkurzného konania,

1b. poučenie, že inak súd vyhlási na jeho majetok konkurz,

1c. poučenie o trestnoprávných následkoch neplnenia si povinnosti v konkurze,

2. určí termín pojednávania, na ktoré predvolá dlžníka a o ktorom upovedomí veriteľov označených v návrhu; predvolanie, ako aj upovedomenie súd doručí zverejnením v Obchodnom vestníku; dlžníkovi predvolanie doručí aj iným spôsobom; termín pojednávania súd určí tak, aby sa konalo najneskôr do 70 dní od začatia konkurzného konania,

3. vyzve dlžníka na vyjadrenie, či súhlasí, aby súd rozhodol vo veci vyhlásenia konkurzu bez pojednávania; ak tak dlžník urobí, súd zruší termín pojednávania a rozhodne bez pojednávania; rovnako postupuje aj vtedy, ak sa má za to, že dlžník svoju platobnú schopnosť neosvedčil,

b) súd rozhodne vo veci vyhlásenia konkurzu do 7 dní od vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, alebo do 7 dní, odkedy dlžník súhlasil, aby sa rozhodlo bez pojednávania,

c) súd rozhodne o vyhlásení konkurzu vtedy, ak dlžník neosvedčil svoju platobnú schopnosť, inak rozhodne o zastavení konkurzného konania; pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu súd neprihliada na záväzky, pri ktorých dlžník osvedčil ich spornosť; ak sa dlžník v lehote podľa odseku 1 písm. a) bodu 1 nevyjadril, má sa za to, že svoju platobnú schopnosť neosvedčil,

d) a súd má pred rozhodnutím o vyhlásení konkurzu pochybnosti o dlžníkovej majetnosti, bez zbytočného odkladu po tom, čo zistí, že tu nie sú dôvody na iné rozhodnutie ako vyhlásenie konkurzu, ustanoví dlžníkovi predbežného správcu; o návrhu v tomto prípade rozhodne v lehote podľa § 20 ods. 1.

13. Podľa § 19 ods. 2 ZKR, proti rozhodnutiu, ktorým sa konkurzné konanie končí, je účastník konkurzného konania oprávnený podať odvolanie. Proti rozhodnutiu o vyhlásení konkurzu je oprávnený podať odvolanie iba dlžník.

14. Podľa § 19 ods. 3 ZKR, odvolací súd rozhodne o odvolaní bez nariadenia pojednávania do 45 dní od predloženia veci. Pre odvolací súd je rozhodujúci stav v čase rozhodnutia súdu prvého stupňa. Ak odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, súd prvého stupňa postupuje odo dňa vrátenia veci, ako by konkurzné konanie začalo.

15. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 38K/21/2020 zistil, že súd prvej inštancie postupoval vecne správne. Ustálená judikatúra všeobecných súdov a Ústavného súdu SR, ako aj odborná literatúra (viď napr. Komentár k ZKR Doc. JUDr. Milan Ďurica, PhD.), už v dostatočnej miere ustálila právny záver, že pre účely vyhlásenia konkurzu sa aktívna legitímácia spája len s osvedčenou a nespornou pohľadávkou veriteľa, ktorej hmotnoprávny základ a existenciu je konkurzný súd spôsobilý zistiť (má ju za preukázanú) bez potreby dokazovania týchto skutočností.

Navrhovateľ je povinný svoju pohľadávku osvedčiť natoľko, aby nebolo potrebné o existencii jeho pohľadávky viesť rozsiahle dokazovanie. Súd správne ustálil, že spornosť pohľadávok je možné odstrániť len rozsiahlym dokazovaním na preukázanie vzniku a existencie pohľadávok navrhovateľa proti dlžníkovi (či už znaleckým dokazovaním, prípadne výsluchmi svedkov o realizácii vykonaní služieb, prípadne dodania tovaru, resp. ustálenia právnej skutočnosti, resp. právneho titulu, na základe ktorého bola vystavená faktúra č. 27 a pod.), pričom vykonávaním takto podrobného dokazovania by

konkurzný súd nahrádzal riadne sporové konanie. Inými slovami, súd považuje pohľadávku navrhovateľa za spornú, preto nemožno považovať aktívnu vecnú legitimitáciu navrhovateľa za osvedčenú.

Aktívne legitimovanou osobou na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je len veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi, 30 dní po lehote splatnosti. Na prípadné sporné pohľadávky súd pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu neprihliada a tieto nie sú spôsobilé založiť navrhujúcemu veriteľovi aktívnu legitimitáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Účelom konkurzného konania nie je zisťovanie existencie sporných pohľadávok. Splnenie podmienok na vyhlásenie konkurzu musí navrhujúci veriteľ osvedčiť bez toho, aby bolo potrebné o existencii jeho pohľadávky viesť rozsiahle dokazovanie, ktoré je zverené len sporovému konaniu.

16. K námietke odvolateľa, že súd svojím procesným postupom počas celej doby konania znevýhodňoval postavenie navrhovateľa, a to najmä tým spôsobom, že neustále umožňoval dlžníkovi odstraňovať jeho procesné pochybenia, ako aj sanovať nedodržania zákonom stanovených lehôt a povinností, čím porušil navrhovateľove právo na nezávislý a nestranný súd, odvolací súd uvádza, že sa s touto odvolacou námietkou nestotožnil, pretože v danom prípade išlo o odstrániteľnú vadu konania, ktorá bola následne odstránená. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v predmetnom konaní ide o posúdenie vzťahov navrhovateľa ako veriteľa a dlžníka, t. j. ide o nespоровé konanie. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že nie je povinnosťou konkurzného súdu vykonávať dokazovanie o tom, či pohľadávka veriteľa (navrhovateľa) skutočne existuje, čo má byť predmetom sporového konania.

17. O odvolacej námietke, že súd v rozpore s vytyčenou sudcovskou koncentráciou konania umožňoval dlžníkovi, po uplynutí súdom a zákonom vytyčenej lehoty, predkladať dôkazy, ktoré žiadnym spôsobom nesúviseli s predmetom konania, odvolací súd uvádza, že včasnosť predloženia listín a vyjadrení zo strany navrhovateľa - veriteľa a dlžníka, je v zásade limitovaná tým, že na tieto prostriedky súd spravidla neprihliadne vtedy, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Je tiež potrebné zdôrazniť, že zásada koncentrácie konania sa uplatňuje výlučne v sporovom konaní. Sudcovská koncentrácia konania je ponechaná na jeho úvahe.

18. O odvolacej námietke spočívajúcej v tvrdení, že súd prvej inštancie nerešpektoval ust. § 206 CSP, keď posudzoval zhodu/totožnosť podpisov konateľa dlžníka na Zmluve o spolupráci zo dňa 16.01.2019 a na svedeckej výpovedi dlžníka, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie odborne neposudzoval zhodu - totožnosť podpisov konateľa dlžníka na zmluve a svedeckej výpovedi, ale iba vykonal vizuálne porovnanie podpisu D.. X.. V prípade, ak mal navrhovateľ za to, že podpisy pochádzajú od rovnakej osoby, mal toto tvrdenie hodnoverne osvedčiť tak, aby súd prvej inštancie o tom nemal pochybnosti.

19. Odvolací súd by sa stotožnil s tvrdením navrhovateľa, ktorý považuje za neudržateľné, ak by mal súd spornosť pohľadávok preukázanú výlučne „komplikovanými vzťahmi medzi účastníkmi konania“ a žalobami podanými na Okresný súd Bratislava I, obsah napadnutého uznesenia však tomuto tvrdeniu nezodpovedá.

20. Odvolací súd prisvedčil argumentácii odvolateľa, že súd prvej inštancie nedôsledne zistil skutkový stav pred vydaním svojho rozhodnutia, keď ustálil, že dlžník relevantne spochybnil oprávnenosť, resp. osvedčil spornosť, aj predložením potvrdenia z Okresného súdu Bratislava I o tom, že na súde sa vedie, na základe podanej žaloby dlžníkom, sporové konanie o určenie neexistencie pohľadávok navrhovateľa voči dlžníkovi, vyplývajúcich z faktúr č. 27 a č. 29.

21. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že uzneseniami zo dňa 29.07.2021, teda pred rozhodnutím konkurzného súdu, boli uvedené konania zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Odvolací súd sa však stotožnil s ustálením skutkového stavu súdom prvej inštancie v tom, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vzťahy medzi týmito subjektmi sú komplikované, títo majú medzi sebou pouzatvárané viaceré zmluvy (písomné i ústne), pričom v danom konkurznom konaní nebola existencia pohľadávok navrhovateľa voči dlžníkovi osvedčená do takej miery, že o nich nemožno mať akúkoľvek pochybnosť. Rovnako tak nebolo jednoznačne preukázané/osvedčené, že nárok na zaplatenie kúpnej ceny za dodané zariadenia podľa čl. 4 bod 2 Kúpnej zmluvy zo dňa 27.07.2018 vznikol, teda, že by tieto boli dlžníkovi dodané a kedy. K faktúre č. 27 mal súd pochybnosť, či dohodnuté práce boli reálne vykonané zo strany navrhovateľa. V prípade, ak chcel byť navrhovateľ so svojím návrhom úspešný, bolo jeho povinnosťou preukázať všetky ním tvrdené skutočnosti v takom rozsahu, aby súd prvej inštancie nemal o nich žiadne pochybnosti.

22. K domnienke navrhovateľa, že dlžník uznaním záväzku potvrdil existenciu pohľadávky z titulu faktúry č. 27 a 29, a preto navrhovateľ nebol v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe povinný preukazovať vznik a predpoklady uplatneného nároku, odvolací súd znova uvádza, že sa jedná o nesporné konanie a je na navrhovateľovi hodnoverne preukázať svoje tvrdenia tak, aby o nich súd nemal akúkoľvek právnu pochybnosť. Navrhovateľom doložené rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR bolo nepochybne vydané v sporovom konaní.

23. Na podporu svojich tvrdení, odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. júna 2014, sp. zn. II. ÚS 300/2014, podľa ktorého zmyslu a účelu právnej úpravy zákona o konkurze a reštrukturalizácii preto zodpovedá iba taký výklad citovaných ustanovení tohto zákona, ktorý vylučuje v prípade, ak by obsah konkurzného spisu ako celok nepotvrdzoval existenciu hmotnoprávneho vzťahu medzi navrhovateľom a dlžníkom, ktorého obsahom je pohľadávka navrhovateľa voči dlžníkovi, vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Nemožno totiž pripustiť, aby bol konkurz na majetok dlžníka vyhlásený na návrh osoby, ktorá nie je veriteľom dlžníka. Rovnako v tomto štádiu konkurzného konania je z rovnakého dôvodu vylúčené, aby za tejto situácie pre vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka postačovala existencia iných veriteľov (hoc aj s nespornou pohľadávkou voči dlžníkovi), z ktorých však žiaden návrh na vyhlásenie konkurzu voči dlžníkovi so zákonom predpísanými náležitosťami nepodal.

Z tohto rozhodnutia vyplýva, že pre nevyhovenie návrhu na vyhlásenie konkurzu postačuje osvedčiť spornosť u tých pohľadávok, ktoré sa týkajú veriteľa, ktorý podal návrh na vyhlásenie konkurzu. V prípade nedostatku aktívnej legitímácie veriteľa - navrhovateľa je už bezpredmetné skúmať, či dlžník úspešne absolvoval test platobnej schopnosti, keďže neboli splnené všetky podmienky na vyhlásenie konkurzu. K skúmaniu a osvedčovaniu platobnej schopnosti dochádza v konkurznom konaní iba za predpokladu, že navrhovateľ má aktívnu legitímáciu. Súd rovnako odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 11.12.2007, sp. zn. 29Cdo 5044/2007, podľa ktorého pri závere o nedoložení pohľadávok navrhujúcimi veriteľmi, nie je dôvod skúmať dlžníkov úpadok. Osoba bez aktívnej legitímácie totiž nemá právo domôcť sa osvedčenia dlžníkovho úpadku.

Podľa uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoKR/5/2017 zo dňa 23.02.2017; sp. zn. 3CoKR/5/2017 z 23.02.2017, existencia navrhovateľovej pohľadávky voči dlžníkovi musí byť totiž v návrhu osvedčená do takej miery, že o nej nemožno pochybovať. Aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je teda len ten veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi 30 dní po lehote splatnosti (§ 11 ods. 3 v spojení s § 12 ods. 2 ZKR). Na prípadné sporné pohľadávky veriteľa súd neprihliada, preto tieto nie sú spôsobilé založiť navrhovateľovi aktívnu legitímáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Skutočnosť, že navrhovateľ má odlišný právny názor ako súd prvej inštancie, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu konania.

24. K odvolacej námietke spočívajúcej v tvrdení, že ak by súd postupoval v súlade s literou zákona a riadil sa čl. 15 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 191 ods. 1 CSP, tak by nepripisoval dôkazom predloženým zo strany dlžníka vyššiu dôkaznú silu a dospel by k správnym skutkovým zisteniam, a to najmä k tomu, že dlžník je platobne neschopný, odvolací súd uvádza, že podľa súdnej praxe povaha konania o návrhu na vyhlásenie konkurzu vylučuje, aby súd o sporných skutočnostiach vykonával dokazovanie a nahrádzal tým sporové konanie. Účelom konkurzného konania nie je zisťovanie existencie nesporných pohľadávok. Konkurzný súd dokazovanie vykonáva len v otázke naplnenia hmotnoprávnych podmienok, ktoré vyplývajú z ust. § 3 ods. 2, ods. 3 ZKR. Navrhovateľ je povinný svoju pohľadávku osvedčiť natoľko, aby nebolo potrebné o existencii jeho pohľadávky viesť rozsiahle dokazovanie. Otázka preukázania alebo nepreukázania spornej pohľadávky musí byť vždy predmetom samostatného sporového konania, pričom konkurzný súd nemôže viesť v rámci konkurzného konania rozsiahle dokazovanie vo veci preukázania právneho základu, výšky pohľadávky, ktorej spornosť sa v konaní namieta. Uvedené závery korešpondujú s judikatúrou, ktorá sa vyvinula v otázke posudzovania aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok ním označeného dlžníka (napr. uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica 4CoKR/24/2014, ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave vydaného v konaní pod č. k. 2CoKR/778/2013 zo dňa 14.11.2013, ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave vydaného v konaní pod č. k. 2CoKR42/2013-147 zo dňa 22.08.2013). V posudzovanej právnej veci preto, podľa názoru odvolacieho súdu, označený dlžník náležite osvedčil spornosť navrhovateľom uplatnenej pohľadávky. Súd prvej inštancie preto postupoval vecne správne,

ak konštatoval, že pohľadávka navrhovateľa - veriteľa je natoľko sporná, že mu nie je možné priznať aktívnu vecnú legitímáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu.

25. S poukazom na ust. § 19 ods. 1 písm. c) ZKR, preto pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu nemožno prihliadať na záväzky, pri ktorých dlžník osvedčil ich spornosť. Dlžník náležite osvedčil spornosť záväzkov označených navrhovateľom v návrhu, ako aj záväzku samotného navrhovateľa (pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1CoKR/33/2018 z 03.07.2018).

26. K námietke, že dlžník si svoju povinnosť, ktorá mu bola uložená súdom a § 19 ods. 1 písm. a) bod 1, 1.a ZKR nesplnil ani do skončenia dokazovania v predmetnom konkurznom konaní, a preto nie je navrhovateľovi žiadnym spôsobom zrejmé, ako mohol mať súd za preukázanú/osvedčenú platobnú schopnosť dlžníka v tomto konkurznom konaní, odvolací súd opakovane uvádza, že pre zamietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu postačuje osvedčiť spornosť u tých pohľadávok, ktoré sa týkajú veriteľa, ktorý podal návrh na vyhlásenie konkurzu. V prípade nedostatku aktívnej legitímácie veriteľa - navrhovateľa je už bezpredmetné skúmať, či dlžník úspešne absolvoval test platobnej schopnosti, keďže neboli splnené všetky podmienky na vyhlásenie konkurzu. K skúmaniu a osvedčovaniu platobnej schopnosti dochádza v konkurznom konaní iba za predpokladu, že navrhovateľ má aktívnu legitímáciu.

27. Odvolateľom namietaná skutočnosť preto nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Na uvedenom nič nemení ani poukázanie na uznesenie III. ÚS 402/2015-13 zo dňa 18.08.2015. Odvolací súd sa v tejto súvislosti plne stotožňuje s názorom, že je na dlžníkovi, aby využil všetky prostriedky a uplatnil akékoľvek dôkazy, ktorými osvedčí svoju platobnú schopnosť alebo neoprávnenosť návrhu na vyhlásenie konkurzu, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, resp. zánik spôsobilosti navrhovateľa byť účastníkom konania a pod. (bližšie pozri Ďurica M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. Bratislava: C.H. Beck, 2012 s. 111 a nasl.)

28. Odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR IV. ÚS 31/03, uznesenie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu nie je meritórnym rozhodnutím, ktorým sa vytvára prekážka veci rozhodutej. Toto uznesenie nebráni podaniu ďalšieho návrhu tým istým navrhovateľom proti tomu istému dlžníkovi. Rovnako tak s poukazom na bod 25. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie platí, že v prípade, ak konkurzný súd nevyhovie návrhu na vyhlásenie konkurzu, nezbavuje tým navrhovateľa domáhať sa tvrdenej pohľadávky v riadnom nachádzacom (sporovom) konaní.

29. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Podľa § 392 CSP, odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje alebo mení rozsudok, inak rozhoduje uznesením.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vydané v konaní č. k. 38K/21/2020-267 zo dňa 03. augusta 2021, ako vo výroku vecne správne.

32. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že dlžníkovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech v plnom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov konania proti navrhovateľovi.

34. Toto uznesenie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).